

A kocsi megáll, a kocsis már nyitja is az ajtót. Ebben a pillanatban két másik ismeretlen nő fut a kocsihoz, s mindkettő egyszerre mondja:

– Engedje meg, nagyságos asszonyom, hogy beszálljak. Ismerem önt látásból. A szemközti házban lakunk. Megosztjuk a kocsiköltséget.

Mindhárman beszállnak. A kocsi elindul.

A többiek, egyre többen, még mindig várják a villamost.

– Hiába, a nőkben van gyakorlati érzék – jegyzi meg elismerően egy öregúr. – Sok mindent jobban csinálnak, mint mi.

•

Fényes délben, hatalmas bérház előtt megáll egy gépkocsi. Fiatal férfi száll ki belőle, kiemel valami lepedőbe burkolt alakot, s míg erszényéből pénzt vesz elő és fizet, a gyalogjáróra állítja. Most a lepedő lecsúszik, a járókelők közül néhányan fölsikoltanak.

Egy emberi csontváz vigyorog az utca közepén.

Fiatal orvos költözött új lakásba, s magával vitte a csontvázát.

Egy percre a nappali világosságban megjelent az utcán a kísértet, gyermeki félelmeink rémképe: a halál. Az emberek fázósan összeborzongtak. Pár pillanatra elhallgattak.

-i.

1932. november 13., vasárnap, 11. old.

Pesti utca

Egyik jeles, emberismerő orvostanárunkról beszélük ezt az esetet.

Volt egy betege, szenvedélyes orvosjáró.

Minden alkalommal újabb és újabb panaszokkal fordult hozzá. Sorra meggyanúsította valamennyi szervét furcsábbnál-furcsább betegségekkel.

A tanár több ízben alaposan, lelkiismeretesen megvizsgálta, sohase talált nála semmit.

Végül megsokallta a dolgot. Kijelentette csökönyös látogatójának, hogy legalább három hónapig be ne tegye hozzá a lábát, „látni sem akarja”.

Néhány nap múlva a rendelőórán, amikor a tanár kinyitja a várószoba ajtaját, hogy betegeit egyenként bebocsássa, észreveszi egyik sarokban a „kiltott” beteget.

A tanár dühösen eléje lép, és indulatosan így szól hozzá:

– Gyorsan ide azt a húsz pengőt, és alászolgája.

Ez a gyógymód hatásosnak bizonyult. A „beteg” legalább félévig nem mutatkozott.

•

Gyakran láthatjuk az utcán, hogy felnőtt emberek magukban beszélnek. Manapság különösen sok furcsa alak bukkan elénk. Már semmin se lepődünk meg.

A napokban láttunk az utcán egy csinosan öltözött, gondosan fésült fiatal hölgyet, aki egész jelenetet játszott el önmagában.

Párbeszédet folytatott egyedül. Mozdulatokkal is kísérte szavait. Nem volt zilált, nem volt nyugtalanító külsejű, mégis megbolygatta az utca nyugalját.

Ki tudja, mi lakozott a lelkében?

Már az iskolában is tanultuk, hogy a külszín csal.

•

Vidéken mostanság voltak a sorozások.

Egyik városkában, vizsgálat közben, az orvos katonásan rákiabál a tanyasi legényre:

– Emelje föl a lábát.

A legény „vigyázz”-ba vágja magát, az orvosra bámul s ezt megkérdezi:

– Mind a kettőt?

– Ha tudja – felel az orvos nyugodtan.

-i.

1932. november 23., szerda, 6. old.